

»Za zasluženi denar si kupim peska. Oplel in popravil bom očetov grob in z zlato barvo bom zopet napisal ime na leseni križ. Potem bom kupil svečic, da bodo gorele na očetovem grobu. Ej, to bo oče vesel!«

Ostrmel sem ob fantovih besedah, kako skrbi deček za očetov grob!...

Ko je fant dokončal, sem mu plačal delo in mu podaril nekaj dvajsetic!

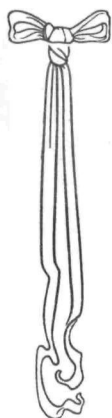
Zahvalil se je in odšel...

Ko sem odhajal, sem ga videl sredi poti: denar je držal na drobni roki in govoril tiho, sam zase:

»To bo za sveče — in to za zlato barvo...«

* * *

Na Vernih duš dan sem šel proti večeru na pokopališče, ki je žarelo v čaru tisočerih lučk... Krenil sem na levo stran in zagledal grob očeta ubogega fanta. Ves gosposki je bil, obsut z belim peskom; jesenske rože so cvetele v črni prsti, vse bele in veličastne. Ob rožah so gorele lučke; tako mila in zlata je bila njih svetloba, kakor sij nebeških zvezdic. — Ob grobu pa je klečal fant, sklonjen in otožen... Tiho je plakal za izgubljenim očetom, za izgubljenimi pravljicami...

Pesniškemu proroku.

(Simonu Gregorčiču.)

*Prorokovanja, ki jih pesem tvoja,
goriški pevec, že je razglasila,
natančno so sedaj se izpolnila,
a ti ne čuješ več ob Soči — boja!*

*Odšel že v kraj si večnega pokoja,
v nebo se blaga duša ti dvignila,
od koder zre na dole, brda mila,
kjer se je utrudila tvoja hoja.*

*Prerani grob ti stresajo topovi,
razriti krog so vinski ti bregovi,
krvava teče tvoja brdka Soča.*

*Ne more pa pogoltniti sovraga,
kot tvoja slavna pesem ji naroča;
no, ga pa hrabra Avstrija premaga! —*

